

ŽALOBNÍČEK ŽALUJE

(Zacharijáš 3. kapitola)

I. Žalují děti, dospělí i prokurátoři

„Žalobníček žaluje, pod nosem si maluje...“, volali jsme už jako děti na ty, kteří si leštili svatozář na našich prohřešcích, na naši nedokonalosti. Žalovali většinou proto, aby lépe vyniklo, že oni jsou ti lepší, nebo taky proto, aby tím zamaskovali svou vlastní nedokonalost, případně, aby se nám za něco pomstili. Někteří dospělí jejich žalování rádi naslouchali, ti moudřejší je však okřikovali důrazným: „Nežaluj!“

Žalování však nebývá jen problémem dětských pískovišť a základních škol. Často na sebe žalují i dospělí a to na neoficiální i oficiální půdě. Z moudrých knih jsem vyčetl, že žaloba je dokonce i právní termín pro návrh na zahájení občanského soudního řízení mezi dvěma odpůrci, přičemž navrhovatel je označován jako žalobce či prokurátor.

II. Satan vrchní prokurátor

Z Bible se dovídáme o tom, že fenomén žalování přesáhl dokonce i dimenze našeho světa. Opakovaně se zde upozorňuje na postavu Satana. Jméno Satan v překladu ze staré hebrejštiny znamená sok, osočovatel, odpůrce...

a) Žaluje neopodstatněně (na Joba)

S postavou Satana se poprvé setkáváme při četbě knihy Job. *Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan. Hospodin se satana zeptal: „Odkud přicházíš?“ Satan Hospodinu odpověděl: „Procházel jsem zemí křížem krážem.“ Hospodin se satana zeptal: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Joba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého.“ A co na to žalobníček Satan? „Toho já znám. Ten tě uctívá a respektuje jen proto, že mu žehnáš. Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno co má. Dílu jeho rukou žehnáš a jeho stáda se rozmohla. Ale jen vztáhni ruku a zasáhni všechno, co má, hned ti bude do očí zlořečit.“ (Job 2,6-11)*

b) Žaluje opodstatněně (na Jošuu)

V případě Joba byla Satanova žaloba neopodstatněná. Byl to doopravdy muž bezúhonný a přímý. V případě Jošuy, o kterém jsme zde dnes četli v úvodním čtení, však byla žaloba opodstatněná.

Izraelský velekněz Jošua patřil k exulantům, kteří se po létech babylonského zajetí vrátili zpět do Jeruzaléma. Obnovil zbořený

chrámový oltář, a měl velkou zásluhu na tom, že izraelští navrátilci začali znovu stavět Jeruzalémský chrám. Veskrze kladná fakta o jeho činech však značně komplikuje to, co se o něm dozvídáme v nočním vidění jeho současníka proroka Zacharijáše. Mezi řádky tohoto vidění Satan Jošuu přímo uprostřed chrámového shromáždění obžalovává slovy:

„Podívejte se na něj. Vždyť je špinavý od hlavy až k patě. Je samá nepravost. Přitom si tady hraje na velekněze, svatoušek. Druhý by rád očistoval, přitom je sám nečistý. Podivný morální příklad, nemyslíte? Všichni přece vidí, jak na tom je. Vidí, že je špinavý a přitom mlčí. Jen já mám dostatek odvahy k tomu, abych pojmenoval věci pravými jmény a popohnal jej před soud.“

III. Hospodin se přimlouvá

Jošua se vůči Satanovu osočení nebrání. Své znečištění nepopírá. Stejně jako v případě Jobově zde však zasahuje Hospodin, a to velice rázně: „*Hospodin ti dává důtku, Satane, důtku ti dává Hospodin.* Dej ty své špinavé pracky od Jošuy pryč! Čistý sice není, ale je to oharek vychvácený z ohně? Plameny jej pravda ošlehaly, poněkud se nám začoudil, ale ten stejný oheň jej zase očistil. Svlékněte z něj ten špinavý šat a oblectejte jej do slavnostního roucha.“

„Jošuo, nechť tě tvůj čistý, slavnostní šat vždy znovu ujišťuje o tom, že s tebou i nadále počítám. Veleknězem prostě zůstaneš. „*A budeš-li chodit po mých cestách a střežit to, co jsem ti svěřil, budeš obhajovat můj dům a střežit má nádvoří a já ti dám právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí.*“

IV. Hospodin nám v Kristu odpustil

Je zajímavé sledovat, jak se v Zachariášově vidění přítomnost prolíná s budoucností. Profétie pozvolna přechází v apokalyptiku. Velekněz Jošua se zde stává předobrazem toho, kterého starozákonní proroci nazývají mesiášským titulem „*Výhonek*“, nebo chcete-li „*Proutek*“. Mesiáš je tak přirovnáván k výhonku z kořene Davidova rodu, který byl sice osekán a po dlouhou dobu ukryt v zemi, najednou však prostřednictvím nově rašícího proutku procitá k novému životu.

Hospodin Zacharijášovi ve vidění slibuje: „*Přivedu svého služebníka zvaného „Výhonek*“. Přivedu jej „*onoho dne*“. Bude to veliký den. „*V tomto jediném dni Hospodin zástupů odklidí veškerou nepravost této země.* Mesiáš, Proutek, Jošua nové smlouvy bude v ten den učiněn hříchem. Bude zástupně ušpiněn i zástupně očištěn, aby pak svoji čistotu mohl darovat všem, kteří po ní touží.

Slib daný Jošuovi už Hospodin splnil. Veliký den spasení nastal. Ne náhodou bývá třetí až pátá kapitola proroka Zachariáše označována jako „Evangelium podle Zachariáše“. Prostě nám, nám narodil se Spasitel. I on se jmenoval Jošua, Ježíš (přeloženo do češtiny „Hospodin vysvobozuje“).

„*Vyrostl jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země... Vzal na sebe naši nemoc zvanou hřích a na tuto nemoc také zemřel.*“ (Iz 53) Žalobce Satana však porazil. Vstal z mrtvých, žije a přimlouvá se za nás. Satana napomíná slovy: „*Dávám ti důtku, Satane. Nechej mé služebníky, můj lid na pokoji.*“ „*Nedotýkej se zřítelnice mého oka*“. (Zach 2,12)

V. Žalujeme nebo se přimlouváme?

Rádi se odpuštění a přimlův našeho Boha dovoláváme. Jsme si vědomi toho, že „*žalobce sestoupil mezi nás, a před Bohem nás, plný zlosti, osočuje, protože ví, že už má jen krátký čas.*“ Proto toužíme po odpuštění, proto se v Ježíšově jménu necháváme křtít, proto se s Ježíšem účastníme Večeře Páně.

Po odpuštění toužíme, o odpuštění prosíme, otázkou však zůstává, zda jsme odpuštění přijali. Člověk, který doopravdy přijal odpuštění, už nepocítuje potřebu zakrývat svou vlastní nedokonalost žalováním na své bližní, tvrdostí, kritikou, nadřazeností a odsuzováním. „*Komu bylo hodně odpuštěno, hodně miluje.*“

Přijměme ten největší vánoční dar, jaký kdy člověk vůbec mohl dostat. Přijměme Hospodinem nabízené odpuštění a smíření. Prožijme radost z tohoto odpuštění a leccos se pak změní v nás i kolem nás. Amen